

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm|| Maii Et Ivnii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258 - 10263

De S. Margareta regina Stotiae.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77393)

Al. 5. reliquijs. Petrus in plateis eiectos umbra suscitavit: Maurinus longè positum teneti fama aura de lecto desperatum in viam salutis excitavit. Cum Paulo cæcos lumine vestit, cum Stephano ad tumulum sordorum aures aperit. Non longum est, quod dico. Geronem quendam sacerdotio & officio clarum ita grauiissimus languor perculit, vt vita in confinio mortis palpitaret. Iam ei pollices, iam lingua ligabatur, cum puerum cum argento ad nostrum medicum mittit, & vt pro se celeriter & fideliter faciat mēbris morientibus exposcit. Luit, redijt, & dominum paulò antè cum morte agentem, in lecto residentem inuenit & comedentem.

Hic & item ei similes medici præcantare animas nouerunt, ne iuxta Ioannem, diuini pectoris potatorem, calicem iræ Dei bibant, vt crucientur igne & sulphure in conspectu Angelorum sanctorum, & in conspectu Agni: & fumus tormentorum ascendat in secula seculorum. Hæc hodiè Maurinus securus euasit, & in supernam ciuitatē laureatus intrauit. In ciuitate autem patris debentur filijs iura hæreditatis: Agè ergo nunc pater inclyte, pater pie, age cum iudicibus seculi causas nostras: vt & in terris dignè te veneremur, & ibi quandoq; desideratam tuam faciem contemplemur, vbi cularis & cum Angelis delectaris gloria & aspectu Agni, qui viuunt & regnat in secula seculorum, Amen.

VITA S. MARGARETÆ REGINÆ SCOTIÆ,
 QUAM QUIDEM S. ADELREDVS ABBAS PRIMO CON-

scripsit, sed hæc, quam nos edimus, ab alio quodam incerto auctore, ex illo breuissimè descripta est. Stylum in gratiam lectoris nonnihil eliminamus

Inij. 10.
 Cap. 1.

Sueuorum

Parentes S.
 Margaretæ.

Nubit Mal.
 colino regi
 Scotiæ.

Cap. 2.
 Liberalitas
 eius in ec-
 clesiis.

Optimè su-
 as instituit
 proles.
 Psal. 33.

ORTVO Edmundo rege, cum primis strenuo, qui ab Anglis propter insuperabilem eius fortitudinem ferri lateris cognomen acceperat, Canutus rex, Angliæ cōquestor, filios eius Edmundum & Edouardū propter foedus cum patre illorum iustum, præ pudore ferire non valens, ad regem * Suedorum feriendos transmisit: qui pietate motus, eos vltiùs ad regem Hungarorum Salomonē vitæ reseruandos misit. Edmundo verò sine liberis decedente, Edouardus frater eius Agatham Imperatoris filiā duxit, ex qua sanctam Margaretam, postea Scotiæ reginam, progeniuit. Quæ cum in primæua adhuc floreret ætate, vitam sobriam ducere ac Deum super omnia diligere cepit, in diuinarū quoque lectiōnum studio se occupare, & in his animum delectabiliter exercere. Suorum tandem magis quàm sua voluntate, immò Dei ordinatione, regi Scotorū Malcolino in matrimonium collocatur. Vbi licet ea, quæ mundi sunt, agere compelleretur, at tamen mundi rebus & desiderijs inhærere contempsit. Plus enim delectabatur bono opere, quàm diuitiarum possessione. Omnia, quæ decebant, prudentis reginæ imperio agebantur, eius consilio regni iura disponebantur, illius industria religio diuina augebatur. Nihil illius fide firmius, vultu constantius, patientia tolerantius, consilio grauius, sententia iustius, colloquio iucundius.

In loco, vbi nuptiæ eius fuerant celebratæ, in honorem sanctæ Trinitatis nobilem ecclesiam construxit, eamque varijs magni precij ornamentis decorauit: in quibus ex solido & puro auro & argento vasa non pauca fuisse constat. Crucem quoque contulit, quam auro & interlucentibus gemmis vestiri curauit. In alijs quoque, quibusque ecclesijs deuotionis suæ signa reliquit. Tanta verò ei inerat cum iucunditate seueritas, & cū seueritate iucunditas, vt omnes, qui in eius erāt obsequio, illam & timendo diligenter, & diligendo timerent, atque in eius præsentia non solum nihil execrandum quicquid ausus esset facere, sed neque turpem proferre sermonem. Liberos suos cum omni diligentia nutrire & honestis moribus institui voluit, eosque coram ipsa sæpiùs adductos fidem Christi docuit, vtque illum semper timerent, accuratè admonuit. Timete, inquit, o filij Domini: quoniam non erit inopia timentibus eum. Et si dilexeritis illū, præsentis vitæ prosperitatem, & cum sanctis suis æternam vobis reddet felicitatem. Hæc matris desideria, hæc crebra admonitio, hæc pro sua sobole quotidiana erat cū lachry.

lachrymis oratio, vt suum creatorem agnoscerent, agnoscendo colerent, colendo in omnibus diligenter, & diligendo ad caelestis regni gloriam peruenirent. Nemo illa ingenio erat praestantior, nemo eloquio illustrior, regem ipsum ad iustitiam, misericordiam, eleemosynarum, aliarumque studia & actus virtutum instigauit, & Deo cooperante obtemperantissimum reddidit. Videns enim ille in corde eius reuerentiam Christum habitare, illam quouis modo offendere formidabat, votisque eius & consilijs in omnibus obedire studebat. Quae respuit illa, ea & ipse respuere, & quae amabat illa, ea ipse itidem amore illius amare solebat: delectabaturque illum manibus contrectare & osculo venerari librum, ex quo regina precari consuevit.

Rege cum magno comitatu aliquo proficiscente, omnes comites & satellites eius tanta seueritate coercuit, vt nullus quicquam rapere, nullus rusticos vel pauperes quolibet laedere vel opprimere auderet. Tanto autem facilius sancta regina omnem mundi pompam spreuit, & peccatorum euasit maculas, quanto maiori cum tremore & pauore districtum iudicij diem ante mentis oculos sibi indefinenter repraesentabat. Crebro etiam confessarium suum rogabat, vt quicquid in ipsius dictis & factis reprehensione dignum aduerteret, id cum reprehensione secreto ipsi indicare non dubitaret. Quod cum ille rarius & remissius, quam ipsa vellet, faceret, importunam se illi ingerbat, somnolentum illum & suae salutis incuriosum ac negligentem vocitans. Corripit, inquit, me iustus in misericordia, & increpet me: oleum autem, id est, adulatio peccatoris, non impinguet caput meum. Reprehensionem sui, quam abus accipere posset ad contumeliam, illa ad virtutis profectum expetebat. Malum aliquem si vidisset, ad monebat, vt ad meliorem frugem se reciperet: bonos hortabatur, vt studerent fieri meliores.

Cum autem in gente illa Scotorum contra vniuersalis Ecclesiae sanctam consuetudinem multa illicita fieri videret, multa adhibuit consilia, vt ad veritatis viam errantes, Christo donante, reduceret. In quo conflictu rex ipse adiutor ei praecipuus aderat, quicquid in hac causa illa iussisset, & dicere & facere paratissimus: qui quod perfectè Anglorum idioma aequè vt proprium calleret, vigilantissimus hac in re vtriusque partis interpres fuit. Itaque regina praefatione praemissa, qui cum catholica Ecclesia in vna fide vni Deo seruirent, eos ab eadem Ecclesia nouis quibusdam & peregrinis institutionibus discrepare non deberet. Primò proposuit, eos Quadragesimale ieiunium non legitime obseruare, quia hoc non cum sancta Ecclesia à feria quarta in capite ieiunij, sed sequenti septimana feria secunda solerè inchoare. Cum autem illi econtrariò dicerent, ieiunium suum se ex Euangelij autoritate, quae Christi narret ieiunium, obseruare per sex hebdomadas: illa respondit, Longè in hoc ab Euangelio discrepatis. Legitur enim ibi Dominus quadraginta diebus ieiunasse, quod manifestum est vos non facere. Nam cum per sex hebdomadas sex Dominici dies à ieiunio abstrahuntur, triginta tantum & sex dies ad ieiunandum relinqui perspicuum est. Non ergo Euangelica autoritate quadraginta, sed triginta duntaxat & sex dierum constat vos obseruare ieiunium. Restat itaque, vt quatuor diebus ante Quadragesimae initium ieiunare nobiscum incipiat, si Dominico exemplo quadraginta dierum numero abstinentiam obseruare velitis. Alioquin contra ipsius Domini autoritatem & totius sanctae Ecclesiae traditionem vos soli repugnabitis. Hac illi ratione veritatis conuicti, deinceps secundum morem vniuersalis Ecclesiae sua ieiunia inchoarunt.

Deinde etiam illud regina proposuit, iussitque, vt ostenderent, qua ratione die sancto Paschae secundum morem sanctae & Apostolicae Ecclesiae sacramenta corporis & sanguinis Christi sumere negligenter. Responderunt illi: Apostolus de his loquens, ait: Qui manducat & bibit indigne, iudicium sibi manducat & bibit. Vnde quia nos peccatores agnoscimus, ne iudicium nobis manducemus & bibamus, ad illud mysterium accedere formidamus. Quibus regina: Quid igitur? inquit. Qui peccatores sunt, sacrosanctum mysterium non percipient? Nemo ergo illud percipere debet, quia nemo sine forde peccati, nec infans, cuius est vnus diei vita super terram. Si autem nemo illud sumere debet, cur in Euangelio clamat Dominus: Nisi manducaueritis carnem filij hominis & biberitis eius sanguinem, non habebitis vitam in vobis? Sed planè sententiam, quam de Apostolo profertis, secundum Patrum expositionem aliter necesse est vt intelligatis. Non enim omnes peccatores salutis sacramenta indignè sumere affirmat. Nam cum dixisset, Iudicium sibi manducat & bibit: adiungit, Non diiudicans corpus Domini: hoc est, Non separans illud in fide ab escis corporalibus, iudicium sibi manducat & bibit. Sed & ille, qui absque confessione & poenitentia cum suorum inquinamen-

Cap. 3.
Regis familiaria vt in officio contineantur.

Vult sua errata repraesentandi.

Psalm. 140.

Cap. 4.
Scotorum errores quosdam corrigi.

aliqui Scoti quando tum inchoarunt. Quadragesimae ieiunium. Matth. 4.

Cap. 5.

1. Cor. 11.

Iohan. 6.

Eucharistiā
quis indig-
nè percipiat

tis scelerum ad sacra mysteria accedere præsumperit: ille, inquam, iudicium sibi mā-
ducatur & bibit. At nos, qui multis antè diebus, facta peccatorum confessione, poeniten-
tia castigamur, ieiunijs attenuamur, eleemosynis & lachrymis à peccatorum sordibus
abluiamur, in die resurrectionis Dominicæ ad eius mensam in catholica fide acceden-
tes, carnem & sanguinem agni immaculati Iesu Christi non ad iudicium, sed ad pecca-
torum summum remissionem, & ad salutarem percipiendæ beatitudinis æternæ præ-
parationem. His ab ea perceptis, respondere nil potuerunt, atq; agnita deinceps Eccle-
siæ instituta in mysterij salutaris perceptione obseruauerunt. Fuere præterea in quibus-
dam Scotiæ locis, qui contra totius Ecclesiæ morem Missas celebrare solerent. Quod
regina, zelo Dei accensa, ita destruere & profligare studuit, vt postea in toto Scotorū
regno, qui tale aliquid attentaret, nemo repertus sit.

Cap. 6.
Scoti nō co-
lebant diē
Dominicū.

Li. II. Epi. 3.

Li. 7. Epi. 1.
Indictionis
2.

Illicita con-
jugia Sco-
torum.

Cap. 7.

In templo
vt se gesse-
rit regina.

Liberalitas
in pauperes

In captiuos

Cap. 8.

Preces eius.

Nota exi-
miam regis
& reginæ
pietatem.

Solebant etiam, neglecta Dominici diei reuerentia, quemadmodum alijs diebus, i-
ta illo quoq; laboribus insistere. Quod minimè licere, ratione pariter & autoritate
ostendit. Dominicum, inquit, diem propter Dominicam, quæ in illo facta est, resurre-
ctionem venerationi habemus, vt in eo feruilia opera iam non faciamus, in quo nos
à seruitute diaboli redemptos nouimus. Hoc & beatus Papa Gregorius affirmat, di-
cens: Dominico die à labore terreno cessandum est, atq; omnimodò orationibus in-
sistendum: vt si quid negligentia per sex dies agitur, per diem resurrectionis Domini-
cæ precibus expietur. Idem quoq; pater Gregorius quendam propter opus terrenum,
quod die Dominica fecerat, districta increpatione feriēs, eos, quorum hoc cōsilijs ege-
rat, duobus mensibus excommunicatos esse decreuit. His rationibus regina contraire
non valentes, ita diem Dominicum deinceps obseruabant, vt nihil quicquam in eo o-
perari auderent. Illicita etiam nouerucarum coniugia, similiter & vxorem fratris de-
functi fratrem superstitem ducere, quæ ibi antea fiebant, nimis ostendit execranda, &
à fidelibus, velut ipsam mortem, deuitanda. Multa quoq; alia contra morem Ecclesiæ
inoleuerant, quæ in eodem Concilio damnans, de regni finibus extirpauit.
Quando autem illa de salute animæ confessario suo & de sempiternæ vitæ dulcedine
loquebatur, verba eius plena erant omnis gratiæ: tantumq; inter loquendum compū-
gebatur, vt tota in lachrymas resoluenda putaretur. In ecclesia nemo illa silēdo quie-
tior, nemo orando attentior. Nihil vnquam seculare vel mundanum illic loqui, nihil
terrenum agere, sed tantum orare & lachrymas fundere solebat. Per nimiam autem
inediam & abstinentiam in grauissimum morbum incidit. Nihil illius pectore elemen-
tius, nihil erga egenos & inopes benignius fuit. Neque enim sua duntaxat, sed seipsam
quoque, si licuisset, pauperibus libenter impendisset: atque interim omnibus pauperi-
bus suis erat ipsa pauperior. Illi enim non habentes, habere cupiebant: illa verò ea,
quæ habebat, dispergebat. Quando prodibat in publicum, miserorum, orphanorum,
viduarum greges quasi ad matrem pijsimam confluebant: nec vllus ex eis sine conso-
latione ab illa recedebat. Interdum quicquid erat regis proprium, egenis erogandum
abstulit: quam pietatis rapinam rex omninò gratam & ratam semper habuit, seque
nescire simulauit. Neque modò pauperibus indigenis, verum etiam omnium penè
nationum suam liberalitatem & munificentiam impendit, innumerabilesque capti-
uos dato precio libertati restituit, quos de gente Anglorum hostilis Scotorum vis in-
seruitutem abduxerat. Occultos etiam exploratores per prouincias misit, vt qui du-
riori premerentur seruitute, & inhumaniter haberentur ac tractarentur, eius liberali-
tate redimi possent.

Eremitas & separatis cellis vbiq; inclusos, Christo seruientes, venerari, diligere, suo
aduentu & alloquio crebrius visitare consuevit, illorumq; se precibus commendans,
quicquid petissent, deuota compleuit. Cùm principio noctis paululum quiesceret, ec-
clesiam ingressa, nocturnas preces, quas matutinas vocant, primò de sacrosancta Tri-
nitate, deinde de sancta Cruce, tertio de beatissima Maria sola absoluebat. Illis finitis,
officium defunctorum incipiebat, ac deinde Psalterium integrum perlegebat. Quan-
do Clerus hora congrua preces Canonicas celebrabat, illa psalterium vel iam cœptū
finiebat, vel primo absoluto, alterum inchoabat. Finitis autem precibus horarijs, in
cubiculum rediens, sex pauperum pedes lauit, eisq; pecuniam dari iussit. Deinde pa-
rumper quieti ac sopori indulgit. Manè factò surgens pijsima regina, nouem infan-
tulos orphanos, omnī auxilio destitutos, prima diei hora ad se introductos cibis
mollioribus flexis genibus reficiebat, & cibos in ora eorum immittebat. Præter hæc
trecentos pauperes in aulam consuetudo erat introduci, & clausis ostijs rex ab vna
parte, reginaque ab altera, Christo in pauperibus seruiebant, cibosque specialiter
præp

preparatos offerebant. Quo facto, regina ad ecclesiam se conferens, prolixis precibus & lachrymis atque gemitibus seipsam Deo sacrificium immolabat, & ante summam Missam quinque vel sex priuatim Missas audiebat. Ante refectionem vigintiquatuor pauperes humiliter eis ministrando reficiebat. Sumebat deinde cibum, non ut delectationi acquiesceret, sed tantum ut vitam seruaret. Erat verò eius refeccio tenuis & sobria, & quæ esuriem excitaret potius quàm extingueret: videbaturque non tam sumere, quàm gustare cibum. Quadraginta ante Pascha & natalem Christi diem, incredibili abstinentia se afflixit, sed propter nimium ieiunij rigorem vsque ad finem vite suæ acerrimos passa est stomachi dolores: nec tamen agra corporis valetudo virtutis operis debilitare potuit. In sacra lectione erat studiosa, in orationibus perseverans, in eleemosynis indeficiens, denique in omnibus profusus, quæ Dei erant, vigilanter sese exercitans. Codex quidam Evangelicus, gemmis & auro ornatus, in quo studere & legere solebat, custodis negligentia in aquam cecidit, & per diem ac noctem sine aliqua iniuria vel læsione inuiolatus permansit.

Habebat confessorium Turgorum, secundum Priorem Dunelmia. Illi ergo ad se accessit, vitam suam replicare cœpit, & ad singula verba lachrymarum flumina profunderet: tantaque erat sub eius sermonibus compunctio, tantus lachrymarum imber, ut nihil proculdubio esse videretur, quod tunc à Christo impetrare non posset. Cumque de necessarijs sermonibus pertexisset, ita ait ad eum: Vale: ego posthac diu in hac vita non subsistam: tu verò paruo post me tempore viues. Duo sunt autem, quæ à te postulo: Vnum, ut quoad vixeris, animam meam in Missis & orationibus tuis meminisse velis: alterum, ut liberorum meorum curam habeas, amorem eis impendas, Deum precipue timere eos doceas, & cum ad culmen terrenæ dignitatis quemlibet eorum euehi conspexeris, illius vel maximè patrem simul & magistrum te exhibeas, admonendo, & ubi res postulat, etiam obiurgando, ne propter mundi prosperitatem, aternam vitæ felicitatem sua negligentia amittat.

Dimidio post hæc anno, ingrauescente morbi molestia, raro è lecto surgere potuit. Quarto autem ante obitum suum die, cum rex Malcolinus in expeditione esset, tristior solito effecta, assidentibus ait: Fortè hodiè tantum mali regno Scotorum accidit, quantum vix multis retrò temporibus. Post dies aliquot nunciorum relatione eodem die, quo regina dixerat, regem cum filio Edouardo fuisse occisum cognouerunt: quem illa, ceu futurorum præscia, multum prohibuerat, ne quoquam tunc cum exercitu progrediretur. Quarto inde post mortem regis die, morbo nonnihil de sua acerbitate remittente, Missas auditura, oratorium intrauit, & exitum suum Domini corporis & sanguinis viatico præmunxit. Mox autem prioribus grauata doloribus, lecto prostrata, ad exitum, crescente molestia, vehementius vrgetur. Tum illa Crucem Scotianigram, quæ semper in magna veneratione habuit, amplecti, exosculari, oculos faciemque crebro illa signare curauit. Rediens interea de exercitu filius eius Edgarus, cubiculum reginæ intrat: quem illa de patre & fratre interrogat: sed ille quod verum erat dicere noluit, ne audita morte illorum, cõtinuò & illa expiraret. Respondit autem, eos benè valere. At illa grauiter suspirans: Scio, inquit, fili, scio, adiurauitque, cum, ne rei veritatem celaret. Tum ille coactus, sicut erant, gesta exposuit. Quibus auditis, non peccauit labijs suis, neque stultum quid contra Deum locuta est: sed manus ad cælum eleuans, in laudem & gratiarum actionem prorupit, dicens: Laudes & grates tibi ago omnipotens Deus, quod me tantas in exitu meo angustias perpeti, easque tolerantem, à quibusdam peccatorum maculis, ut spero, mundare voluisti.

Sentiens postea mortem adesse, hanc orationem dicere cœpit: Domine Iesu Christe, qui ex voluntate patris, cooperante spiritu sancto, per mortem tuam mundum viuificasti, libera me, atque sub his postremis verbis, liberata à vinculis corporis, anima ad veram libertatis, quem semper dilexerat, authorem Christum migravit, felicitatis eorum particeps effecta, quorum virtutis est exempla secuta. Faciem autem eius, quæ tota in morte palluerat, ita post obitum rubor candore permixtus perfudit, ut non mortua, sed viuens aut dormiens videri posset. Obijt quarto Idus Iunij, & in ecclesia sacrosancta Trinitatis, quam ipsa construxerat, contra altare humata est.

Cum autem Dauid filius eius in aula regis Angliæ Henrici primi moraretur, nocte quadam à sorore sua Mathilde regina, quæ matris vestigijs puro corde infistebat, vocatus, ad cubiculum eius accessit. Et ecce domus plena leprosis, & regina in medio stans, deposito pallio, linteo præcinxit se, & missa in peluum aqua, pedes eorum lauare, lotos extergere, & extersos vtriusque manibus constringere & deuotissimè osculari cœpit. Cui ille:

Cap. 9.

Vult sui in Missis post obitum haberi memoriam.

Cap. 10.

Malcolini regis cades, &c.

Præclara sanctæ reginæ patientia.

Cap. 11.

Feliciter mi grat ad Dominum.

Cap. 12.

Præclarum in regina eximia humilitatis exemplum.

ille: Quid, inquit, agis domina mea? Certè si rex isthuc sciret, nunquam os tuum lepro-
forum pedum tabe pollutum, labijs suis contingeret. At illa subridens, ait: Pedes regis
aeterni quis nesciat labijs regis morituri esse preferendos? Ego certè idcirco vocavi te,
frater charissime, vt meo exemplo similia facere discas. Sumpta itaq; pelui, fac quod
me facere intueris. Ille verò culpa sua subridens, ad socios suos se recepit.

ALEXANDRI MONACHI LAVDATIO IN APO-
STOLVM BARNABAM, QVAM HABVIT ROGATVS A
*Magno sacerdote, venerandi templi praefecto, quod beato Barnabae consecra-
tum fuerat. Est in Simeone Metaphraste.*

11. Iunij.
Cap. 1.

A X I M V M orationis argumentum nobis, magna ser-
monis paupertate laborantibus, patrio certè studio & affe-
ctu commotus proposuisti, pater optime, & eorū, qui vir-
tutis exercitatione praestantes sunt, probatissime. Nobis e-
nim laudandum proposuisti diuinum & beatissimum vi-
rum, insignem Apostolum, cōsolationis filium, orbis ter-
rarum facem, Barnabam, inquam, multarum laudū pra-
conijs celebratum. Ego verò incertiam meam cum argu-
menti magnitudine conferens, tractationem hanc exhor-
recens, iussis tuis parere diutius recusavi. Quā enim ora-
tio tam perfecti Apostoli rebus narrandis par esse poterit,
cū huiusmodi negocium tale sit, vt non solum meas vires omninò superet, sed om-
nibus etiam alijs difficultatē afferre possit? Omnes igitur inferiores esse arbitror, quā
vt Barnabae res gestas narrare valeant. Quòd si quis de illo aliquid dicere aggressus fue-
rit, sit quamuis sapiens, peritus & orationis facultate praestantissimus, longo tamen in-
teruallo à tergo relinquetur, longè inferior existens, quā Apostoli dignitas postulat,
& in eius laudum pelago omninò demergetur. Alius quidem ex iustorum hominum
numero aliud quoddam à Spiritu sancto donum assecutus est. Apostoli autem ipsi o-
mnes diuinarum gratiarum thesauros acceperunt, & virtutes omnes se habere osten-
derunt. Quī potero igitur miser ego infinitis perturbationibus oppressus, Apostolica
virtutis pontum tranare? Nanq; tenui & tarda sum lingua, (vt quod est in literis diuinis
scriptum, de me dicam) neq; ita eloquens sum, vt diuinas admirabilis Apostoli Barna-
bae virtutes commodè narrare possim. Ita enim perfectè virtutem omnem vir hic ex-
ercuit, vt nemo alius in vna aliquavirtute profecit. Quam obrem prouinciam hāc mi-
hi iniunctam suscipere hastenus recusavi, cū mē meam imbecillitatem tanti viri glo-
riosi factis enarrandis imparem esse cognouerim.

Apostolo-
rum pra-
stantia.
Exod. 7.

Cap. 2.

Luc. 21.

At cū memoria repeterem, quod in literis diuinis scriptum legi, hominē, qui obe-
dientiam non seruat, interitum subire: qui verò est obediens, cum ab interitu liberum
esse: vix ad id, quod praecepisti, multum certè metuens, aggressus sum, satius esse ducens
in coipso accusari, quòd oratio mea manca sit, quā in contumaciae crimen incur-
re. Illud igitur vnum à vobis peto, vt mecum vna sanctissimum Barnabam orationis
adiutorem mihi esse precemini. Ipsi autē viro, quē laudabimus, non dubito id gratū
fore, quod à nobis, qui nihili sumus, dicitur: nam & eius Domino aliquando placuisse
legimus duo illa minuta, olim à vidua & paupere muliercula oblata. Non enim Deo
ipsi tam grata & accepta est earum rerum, quae offeruntur, magnitudo; quā mens in-
p̄sa & aequus animus, quem is ostendit, à quo aliquid offertur, siue paruum, siue magnū
illud sit. Cū verò Barnabam laudamus, tunc & omnium Apostolorum sacrum col-
legium collaudamus; quorum enim vocatio vna fuit, eorum eadem est & gloria: &
quorum ordo vnus, eorū eadem est & dignitas: quorum paria certamina, eorundē co-
ronae diuersae non sunt: quorum deniq; institutionis ratio communis, eorum praemia
aequē honorata sunt. Iam verò Barnabam ipsum oratione nostra in medium produ-
camus, & quam maximè possumus, laudum praconia illi cōcineremus. sum enim eius
viri amator ardentissimus. Scio autem, & mihi persuadeo; huius Apostoli vel nomen
ipsum auribus vestris iucundissimum accidere. Itaq; illum honoremus, quatenus pro
viribus de illo dicentes, aequi animi significationem demus: quod enim eius viri digni-
tas postulat, id tale est, vt omnem orationem ab eo superari fateamur.

Cap. 3.

Laudetur igitur à nobis infimis magnus ille Apostolus Barnabas. Celebretur cō-
solationis filius ab hominibus, qui Christo crediderunt. Extollatur à quouis homine
ille,